

AUSTAVINDEN

God jul 2008

Austavinden

29. Årgang
Redaksjon 2005:
Martin Indregard
tlf. 76959621 eller
90772497
epost: martini@online.no

Arna Flønes
tlf. 76959620
epost: arna54@hotmail.com

Ingebjørg Eilertsen
Tlf 76959618
90125037
E-post; o.eilertsen@epost.no

Torgunn Olsen
Tlf. 76959640
Mobil: 97187286

Layout:
Anders Øgsnes
tlf 769 40448 og
909 86117
epost: adm@hildringstimen.no

Austavindens hjemmesider:
www.vidrek.no - Austavinden
Der finnes alle årgangene fra 1997
til i dag. - Etterhvert noen gode
gamle også., takket være Kjell Olav

Utgiver: Vidrek grendelag

Opplag: 70 eks

**Medlemskap i grendelaget
og abonnement:**

- Husstandsmedlemskap med
Austavinden kr. 150 pr. år
- Enkeltmedlemskap med
Austavinden kr. 100 pr. år
- Bare Austavinden (abonnement
og løssalg): kr. 75 pr. år

**NB! - Dere som betaler pr
giro/nettbank - Vær snill å skriv
betalers navn i meldingsfeltet. På
forhånd takk!**

**Forsiden: Spontanteateret i
aksjon**

Lederen har ordet

Av Martin Indregard

Hvor går verda?

Det er sannelig ikkje lett å bli klok på verda i desse tider. Mange ting peiker opp, andre peiker ned. Valget av Barack Obama var trulig bedre enn den andre kandidaten. Men finanskrisen og børsfall dreg ned. Så ka blir sluttresultatet, sett fra Vidrek?

Denne redaksjonen har i fleire årgangar advart mot nedgangen i folketall i bygda. Og mange bygdeboera er her ikkje. Ei opptelling vi har gjort viste at omtrent 60 sjeler har Vidrek til bosted til daglig, med smått og stort. Det hadde nok styrka bygda om det var fleire.

Men de som er her, gjer så desto meir av seg. Og kanskje

skal man ikkje stirre så nøye på tallan. Det vi sporer i bygda er optimisme. Fem nye ungar bor her no. Det har vorre mindre før. Folk planlegg å få i gang barne- og ungdomsgruppa igjen. Og sannelig er det ikkje starta ei ny visegruppe i bygda i haust. Austavinden har i år sett av god plass til å dokumentere så mye som mulig om vårt lokale teater, som snart fyller tjue år: Virak spontanteater. Når du les ka teatret har levert til no, må du bli imponert over så stor oppfinnsomhet og skaperkraft. Sannelig, det er ikkje størrelsen på bygden det kjem an på!

Så svaret er egentlig klart: det blir å gå oppover no! Og GOD JUL og GODT NYTT ÅR til alle som bor på Vidrek/Virak, og alle som les Austavinden.

Austavindredaksjonen under ett av sine mange møter - Her hos Arna og Kjell Olav

Det hender så mangt

– denne gangen i Holtvika

Det hender så mangt – denne gangen i Holtvika

Han Agnar opplevde en dag i august noe som ikke mange heromkring er forunt. Rett utafor kjøkkenvinduet dukka det opp en mårhund. Det er jo et rikt fugle- og dyreliv i Holtvika, - og Agnar steller godt med alle, så trygghet preger gården. Han hadde lagt ut litt fiskebiter til noen halvtamme rever som "bodde" der.

Mårhund er ikke et naturlig innslag i norsk fauna. Den hører heime i Asia, Nord-Kina, Korea, Nord-Vietnam og Japan. På 30-tallet frem til midten av 50-tallet blei den satt i tidligere Sovjetunionen. Fra Øst-Sibir har den spredt seg til Skandinavia. Er også påvist i Polen, Tyskland, Romania, Ungarn, Bulgaria og Russland. En større bestand er i Finland. I Sverige er bestanden mer begrenset, og Direktoratet for naturforvaltning forsøker å hindre at den får fotfeste i Norge. På deres hjemmesider opplyses det at:

"Den kan gjøre store innhogg i bestanden av bakkehekkende fugler og amfibier. Dette kan bli en utfordring i mange våtmarksområder og sjøfuglkolonier".

Dette uroer Agnar, sier han. Han mener å ha observert at det er betydelig mindre fugl enn før. I mange år har han vært en ivrig fugletitter. På 80-tallet kunne man se oppimot 50 forskjellige arter, alt fra vanlige trekkfugler til stamfugler. Det har nærmest ikke vært ærfugl å se de siste år, og mange trekkfugler er forsvunnet. Han undres nå på om

mårhund kan være grunn til redusert fugleliv.

I tillegg til at den er et altetende rovdyr, er den storspredt av forskjellige sykdommer, som rabies og bendelmark, - som jo også kan ramme mennesker. Det er vel derfor nødvendig å forsøke å holde den unna Norge.

Ja-ja, noen kommer til bygda og blir værende her, og det er vi glade for, men denne karen håper vi ikke slår seg ned her.

Ingebjørg Eilertsen

Det skal bo folk i husan...

I sommer har det vært så trivelig i Øverstua igjen. Gunn hannes Oddvar var tilbake igjen og stelte det vakre paradiset. Det var så koselig, og vi fikk mye felles glede.

I Mellastua var Årun og Terje også mesteparten av sommeren. Der blir det full fart på Årun sine grønne fingre så snart hun har gjort sitt inntog. Terje har flikka hver en sommer på ett og anna på

gården. Det blir jo alltid koseligere når det er liv og rørelse i nabolaget. Begge innehaverne av de to husan bor jo på Mo resten av året.

Edith og Arthur Larsen har ikke fått vært så mye her som da ønske i år. Helsa er ikke lengre så bra og alderen gjør sitt. Dagfinn med frue var her og da fikk de gamle anledning til å væew her.

Elin og sønnen Bjørn var her i heimehuset en tur, og etter dem ankom Grete og Jens. Og sistnevnte kom sannelig tilbake på "høstferie" i sept/okt... Det var så koselig med lys i de mørke kveldan. Skulle ønske det skjedde ofte at de "bortreiste" kom heimom så vi såg lys i husan og kunne gle oss over at det bor folk i husan.
- Ingebjørg

Dyrenytt

Av Toril Hansen

I april var jeg kjørende til Sørfold og henta hjem 32 kyllinger. 5 Aracuna som viste seg å bli ei høne og 4 haner. Det er nydelige fugler, ikke så store, og høna er helt svart. Hanene er svarte, men fjærene går i blållilla og grønnskimmer, og så har de en orange krave rundt halsen. Jeg har to fremdeles, og den ene har ei krøllfjær som står rett ut bak hver av øynene. Den andre har skjegg og kinnskjegg, og hver sin ildrøde kam. Denne rasen legger lysegrønne egg, og da det første grønne egget ankom, prata jeg med Ida (10 år) på telefon. Ho var så oppsatt på at jeg måtte knekke det for å se om det var grønt inni også, for tenk det kunne jo være det. Men den gang ei, det var vanlig plomme og hvite. Litt skuffende for ei som så for seg et grønt speilegg.

Så har vi en rase som heter Sølvrandet Wyandotte og de går i sort og hvitt, der det hvite ser ut som sølv. De har vanlig størrelse og av ti kyllinger ble

det 1 hane og 6 høner. Den tredje rasen er flerfarga Sussex. De er brun og hvit og hannene er grønnskimra i halefjærene. Av den rasen har jeg 4 høner og 1 hane av 17 kyllinger.

Det ble til sammen 17 haner til slakt, og da kom jeg på en gang vi slakta haner da Marius var 6-7 år. Han sto og så på at jeg plukka ut de hanene som skulle bort, og fant ut at "livet va nu urettferdig."

Det er ikke akkurat noen god butikk å kjøpe kyllinger, for så å bli sittende med masse haner, men den sjansen må man bare ta.

Fra før hadde jeg ei stor gul Orpingtonhøne, 3 små dverg silkehøner som er hvite, og 3 Kockiner som er brun/gule. Kockinhanen som er den minste, har ennå makta i hønsegården, men det spørs hvor lang tid det går før de store utfordrer ham.

Da blir han nok litt for lett i ræva, så jeg må vel dele av plassen så han berger seg. Da alle hanene var i live og ble så store at de begynte å gale, var det ikke ørenslud. Alle skrek opp samtidig i en kakofoni av støy. Det er nemlig tøft å gale så høyt som mulig, og stå så høyt som mulig for å vise at her bestemmer jeg. Galemathias, spør du meg.

Sølvrandet Wyandotte

Ei elgjakt kan innebære så mangt

Den 3. oktober skjedde det noe som ikke er dagligdags. På elgvallet i Klubbvika ble det skutt en jerv, som nå er statistikk hos Fylkesmannen. Skytteren var Jan Røssås, lederen av den kommunale vilt-nemnda. Han fastslår at det er flere enn bare denne jerven på sørsida av Skjomen. Tillatelse til å skyte ett dyr i Nordre Nordland var gitt, - men det kan bli flere, kan "Fremover"

berette.

Det er observert 5 jerv i Råndalen, så de har vel stevnmøter iblant. Jan kan fortelle at han hadde besøk heime ved huset av en jerv en kveld, og den var på jakt etter mat i søppeldunken. Det kan vel tyde på at det er lite mat når den trekker seg inn til husdørene.

Vilt-nemndlederen mener det går over stakk og

stein når han snakker om dagens situasjon. Alle slutter med bufé i området p.g.a. rovdyrplagene. Han uttrykker at han ikke ønsker at alle rovdyr skal utryddes, men det må være et fornuftig uttak av dem.

Dette blei vel ei elgjakt med noko attåt?

Ingebjørg

En fin høstdag

I høst hadde jeg den store glede å kunne ta mine tanter Bjørg og Astri med på en litt spesiell fjelltur. Det bygges et lite småkraftverk i Virakelven og i den forbindelse er det laget en midlertidig vei opp til litt nedenfor Hammervannet. Denne veien er kronglete og bratt, og absolutt ingen lett vei å gå.

Men spreke og sporty som dem er takket de ja til å stå bakpå en innretning på traktoren min, opp til veis ende bare med en liten stopp ved Høgforsen for å strekke på beina og se på den fine utsikten. Vel oppe gikk turen videre over Virakelven og opp

til hytta mi ved Hammervannet. Her koste vi oss lenge og vel med sterk fjellkaffe og noe attåt ,før ferden gikk ned til bygda igjen.

De gledet seg stort over denne turen, men gleden var minst like stor for min del.

Svein Ravn

Fiskerinytt

Fiskerinytt

De siste åran ser vi at det er blitt oppblomstring av kveite og flyndre her i fjorden vår. I fårna dager va det jo bruk ute fra de fleste gårdan og lykka va vel upåklagelig. Mang en konkurranseprat båtan imella om flest og størst fangst hørte vel med. Men så kom de totalt feskelause åran, - som vi håpa blei få.

No ser vi at det har tatt sæ opp med kveite- og flyndrebestanden. Fleire enn på lenge fresta garnsætting og resultatn har hørtes gledelig ut.

Allerede ved første sættan i sommar etter flyndra, va det stor grunn tel glede. Det blei 11 flyndre, 2 kveite (ikkje av de 3-sifra i vektklasse), 2

steinbita, 2 torsk og 1 brei-flabb. Om ikkje alle va like vakre med skinnen på, så va de så-å-å god innføre. Det blei jo bærre større iver etter som løkka va på feskarens side. Tel og med blei han tildelt en hai på meter-slengde, men der va gleden størst da en god hyttenabo førbarma sæ over den fangsten.

I de gode gamle daga kunne man høre på feskerimeldinga på radioen, – selv om en ikkje hadde den store interessen av leveransan. Her i bygda va det vel mæst vanlig å skryte mann tel mann imella, og så blei det opp tel kvær enkelt å vurdere den sanne fangst.

Artig er det i alle fall å sjå at

fesken kjæm telbake og har fått et liv laga i fjorden her. En aldeles snartur ne på gir seikoking tel et aldri så stort folkhus. Selv om tråleran førsynt sæ tel og med av fjærsteinan nån år, er det håp for at vi har berga nåkka før fremtida.

Ingebjørg

En foldværing fra Vidrek i Ofoten

– Annie Strand

Det var overskrifta på et stykke i Sørfold menighetsblad i 2005.

Annie blei født 28. juni 1915 og vikle opp på Skoglund i lag med søstera Hildur. I 1938 gifta hun seg med Ingvar Strand, som kom fra nabogården Holtvik. Da hadde han bygd hus året før på Krøkebærneset.

I 1945 flytta de med sine 3 barn til Folda, der Ingvar hadde arbeidet som maskinist på ferga mellom Bonåsjøen og Røsvik i flere år. Etter 3 år var de på flyttefot igjen – denne gang til Korsvika, og der blei de i 4 år. Da stod deres nybygde hjem i Røsvik ferdig til jul i 1952. I 1956 kom en gutt til verden, så nå var det 3 sønner og 1 datter i familien.

Annie har alltid vært glad i blomster og alt som gror, - hennes hage er årlig et herlig skue. Likeså har handarbeid av ymse slag vært en stor beskjeftigelse, - både til egen nytte, som gaver og gevinster.

Hun har vært ei engasjert dame i kirkens arbeid i Røsvik. I omkring 30 år var hun leder i Misjonsforeninga. I 22 år arbeidde hun som

klokker og kirketjener, - de fleste år som ulønnet arbeid. Likeså hadde hun søndagsskole i bygda i mange år.

I 1996 blei hun enke, og 2 år etter mista hun eldste sønnen mens han var der heime for å feire 60-årsdagen.

Tross sine 93 år i år er hun fantastisk sprek. Hun bor på Sørfold sykehjem, der hun selv har arbeidet i mange år tidligere. Daglig går hun turer og følger med i det som skjer. Dessverre er synet redusert,

men hun gleder seg over å ha det godt på sine gamle dager og at datter og sønn bor i Røsvik.

Selv om det nå er 63 år siden hun flytta fra heimbygda her, tenker hun ofte på tida i fjell og ved fjord. Minnene har vi jo gratis til eie.

Det er ikke mange av hennes kjente som er igjen nå, - men vi ønsker den spreke 93-åringen Annie alt godt i de kommende år!

Ingebjørg

Nye naboer

I "Lilly-huset" er det blitt ny eier. Han heter Trond Østrem, en trivelig kar "i sine beste år". Til daglig har han sitt virke ved Høgskolen i Narvik. Han har sendt oss en egen artikkel – les den!

I Holtvika har Synnøve

og Bjørn Lundberg blitt nye eiere. Trivelig for Agnar - vil vi tro – at det er flere i huset.

I februar flytta Mads Sørensen og Rakel Maria Brembo inn i gammelhuset hos han Arne. Denne benevnelsen på huset har vi

brukt i alle år, men nå er det så opp-pussa og fint, at heretter får vi bruke Mads og Rakels hus. Mads jobber på Jernia på Amfi, og Rakel jobber på ligningskontoret.

Vi ønsker alle hjertelig velkommen i naboskapet!

En hyggelig lørdagsoverraskelse

Vi har liksom innbakt å holde et øye med tomme nabohus. Så hendte det seg at vi så "nysgjerrige" oppetter vinduene i gamle "Kongsbakkgården". Før vi var kommet oss i kalosjan, ringte Tore K. og oppklarte det hele med en hyggelig beskjed: "Det er han onkel Johan. Kom nu opp hvis dåkker vil hilse på han". Vi var ikke tungbedt.

En skulle ikke tru Bergliot og Johan hadde opplevd mellom

80 og 90 år. De var så like seg som de var for snart 30 år siden – sist vi møttes. Det var en hurtig tur med sønn og svigerdatter. Vel 2 dags besøk hos Arne i Bodø og Lilly og Jørgen i Narvik. Ungfolket hadde ikke ferie da, så det laga seg bare med en kort visitt.

De bor i Bergen og har sine omkring seg. Bergliot fortalte at deres bryllupsmiddag var det første stormåltid som var

laga på Kongsbakkgården med elektrisk strøm. Hun huska mye om bygdefolket, fra foreningslivet og de som bodde her den tida hun var ung og var her over kortere og lengre tid.

Det var en opplevelse å få hilse på dem og det takker vi hjertelig for!

Osvald og Ingebjørg

Nytt fra grendelaget

Grendelaget har hatt 10 styremøter og 2 medlemsmøter. Vi har hatt 3 søndagskafeer med godt oppmøte. 17 mai feiringen gikk som vanlig, selv om ikke så mange deltok.

I gangen på grendehuset er takplater byttet ut, gangen er malt og pusser opp, en varmekvifte er montert over inngangsdøra, avtrekksvifte er montert på kjøkkenet. Vi hadde en dugnad med

telling av inventar på kjøkkenet, og det viste seg at en del ting manglet. Folk har lånt med seg ting hjem, uten å levere dette tilbake. Et skriv gikk i postkassene til folk med oppfordring om å levere tilbake det som ikke tilhørte dem, men ikke noe har skjedd.

Vi har i bygda startet en visegruppe som øver på grendehuset. Gruppa vil underholde på adventskafeen 7 desember og på juletreffest 28 desem-

ber.

Det er nå snakk om å starte en barnegruppe, da det har flyttet til bygda en del unge folk med barn, dette er meget positivt. Andre aktiviteter på grendehuset er foreslått og kan bli realisert på ny året.

Styret

Hytte til salgs på Virak

Koselig hytte i naturskjønne omgivelser ved Virakelva, ca 25 km fra Narvik mot Ballangen. Fra E6 er det avkjørsel på privat vei som deles med fire naboer. Hytta ligger ca 200 meter fra sjøen og har pen utsikt over Ofotfjorden.

Mer informasjon:

Ring Kjell-Olav Ravn på tlf 909 97 316

Send e-post: kor@virak.no

Last ned takst med bilder:

<http://www.hytte.virak.no>

Inntrykk fra en innflytter

I begynnelsen av august overtok jeg et hus i Storhågen, nærmere bestemt huset der Lilly Kongsbakk engang bodde. Den første tida var det en lang periode med godvær, vakker utsikt og modne jordbær. Hyggelige naboer og en spennende hage gjør ikke stedet mindre attraktivt. Det er sjelebot å bare sitte å se utover fjorden mot Niingen og de andre fjellene i nord. Tinderekka ligger der som Vidreks svar på de sju søstre på Helgeland.

Det krevde litt tid å finne stier som ikke var gjengrodd og som ledet til fjells, men på tredje forsøk lyktes jeg. Ferden gikk opp til Helligdagsvatnet og et stykke videre innover. Nå vet jeg hvordan jeg skal ta meg fram til Klubbvik og Forselv. Det er et spennende fjellområde med storslått utsikt mellom Dronninga og Rånkeipen. Jeg gleder meg til fortsettelsen.

Tre kvelder på rad så jeg reven svinse rundt på tunet. En gang så jeg glimt av et ekorn. En morgen da jeg skulle kjøre til Høgskolen i Narvik hvor jeg arbeider, så jeg en elgkalv, en årskalv, stå rett utenfor inngangsdøra. Da jeg hadde fått på meg skoene og ytterjakken, var elgen blitt dobbelt så stor. Det viste seg å være ei elgku med kalv som mesket seg på prydbuskene. Motvillig trakk elgkua seg unna, men jeg regner med at etegildet var i full gang igjen før jeg hadde gjort unna Skjombrua. Velbekomme!

Det jeg savner mest i mi nye heimbygd, er en butikk eller annen samlingsplass i hverdagen. Jeg kjører forbi de samme husene hver dag, men jeg aner ikke hvem som bor der. Selv kommer jeg opprinnelig fra ei lita bygd i Troms, Espenes i Dyrøy kommune. En gang var det 500 innbyggere der, men i årenes løp har det sunket til 300. Det er ikke

så mye innavl der at hundene kan snakke, men en betydelig del av befolkningen heter Eriksen til etternavn. Som bondesønn trives jeg med nærhet til naturen, og jeg er villig til å kjøre fem mil om dagen for å bo slik jeg nå gjør.

Siden Vidrek ikke har butikk eller kafé, er det godt at bygda har et grendehus og et grendelag. Begge deler er gull verdt, og er vel verdt å ta vare på. Hvis bygda ikke har et eneste samlingspunkt, hva er da igjen, bortsett fra et sted med noen hus hvor ingen har tid eller ork til å besøke hverandre? Jeg ble derfor svært glad over å høre at det var et grendelag her, og jeg vil gjerne bidra med mitt, både til Austavinden, dugnadsinnsats og sosialt samvær. Jeg gleder meg til å bli kjent med mine nye sambygdinger!

Trond Østrem

Rognebær og snø...

I år har vi jo hatt – etter mi mening – en fin sommer og det blei kjempemye rognebær. Fra gammelt av har det vært forskjellige teorier om hva det fører med seg av snømengde. Noen hevder at det blei lite snø fordi bærbuskene kunne ikke bære tyngden to ganger samme år. Andre sa det blei mye snø fordi fugler og andre skapninger kunne leve av rognebær når det kommer store snømengder. Så – nå får vi følge med og komme med egen erfaring.

- Ingebjørg

Gudstjeneste i bygda

På grendehuset vårt avholdes det fire gudstjenester i året. Da lager vi kirke i klasserommet. For meir enn to generasjoner sia, skaffa flittige nabokoner til veies alterduk med nydelig heklebord, to lysestaker og blomstervase i sølv og to røde lange gulvløpere. Likeså blei det gitt et Kristusbilde som vi bruker som altertavle. Frem til 80-tallet, da kapellet i Håkvik blei bygd, hadde vi begravelsene i bygda fra nåværende grendehus, og da var dette i bruk i tillegg til utstyr som var spesielt beregna for den slags bruk.

I dag er det sognepresten fra Ankenes og Bjerkvik som annen hver gang forretter ved gudstjenestene. Iblant ordner kantoren i Ankenes med å ha med et kor, og det setter ei ekstra god

stemning iblant oss. Han trakterer skoleorgelet svært så bra, - muligens det siste trøorgel som finnes i kommunen.

Etter gudstjenesten bys det alltid på kirkekaffe. Primus motor for det er ho Olga Dahl (Bjerkelund) og de to representantene i menighetsrådet far bygda, Gun Larsen og Gunnar Hansen. Ingebjørg er nå med "av gammel vane".

Menigheta er ganske stabil fra 16 til vel 20 personer, og det er nok den største pros-

entvise deltakelsen i sognet hvis vi tar innbyggertallet i betraktning.

I år fikk vi tilsatt ny sogneprest i Ankenes, Stig Are Leiros. Han er en stødig, trivelig nordlending som vi trives veldig bra i lag med. Håper vi får beholde han til pensjonisttida hans overtar.

Vi har alltid ei gudstjeneste her i påsketida og ei i adventa, - i år blir det den siste 3. adventssøndag.

Ingebjørg

Jubilanter i 2008

Anna Midtgaard 80 år den 19. januar
Oddveig Lindgård (Larsen) 70 år den 4. februar

Elin Holmefjord (Olsen) 70 år 1. april
Randi Bjerkelund 50 år 18. mai

Arthur Larsen 85 år 10. juli
Alma Ravn 75 år 16. august
Edith Lund Larsen 85 år 5. oktober

Minneord om Reidar Larssen

Den 19. august 2008 ble Reidar Larssen bisatt fra ei fullsatt Sjømannskirke. Reidar var født 15.6.1926 som den nest eldste av de fire trauste guttene til Agnes og Deberg Larssen. I sin ungdom tok han handelsutdanning i Trondheim, og mens han jobba i Bjerkvik for å få handelsbrev, møtte han Ingrid. De ble gift i 1947, og fikk to barn – Berit og Randi. På 50-tallet bodde familien i Taraldsvik, til nyhuset på Storåsen sto ferdig i 1960. Der bodde Reidar og Ingrid til de flytta til DES-bygget i Tårnveien 6 i 1990. 58 år hadde ekteskapet vart da Reidar gikk bort.

Reidar er uløselig knytta til Nord-Norges salgslag. Han begynte der som kasserer i 1949, avanserte til kontorsjef etter fem år, og fra 1969 og til han gikk av i 1989 var han disponent i bedriften. Selv om

salgslaget for lengst er omstrukturert, går det ennå frasagn om Reidars gode lederstil på NNS. Han var alltid først på jobben, kl. 6, og når folk kom på kl. 7 var hans foretrukne plass ute blant medarbeiderne, der han hjalp med råd og dåd. Samtidig var han en klar og myndig sjef som alle respekterte.

I mange år var han med i Narvik-politikken, for Arbeiderpartiet. Han satt i formannskapet fra 1960 til 68. Deretter var han i lønnsutvalget i 8 år og så 12 år i Everkstyret. Utenom politikken deltok han som formann i byggekomiteen for Tårnveien 6, og seinere som styreleder i 15 år.

Men det han minnes særlig for på Vidrek var da han sto i spissen for å bygge privat vannverk i bygda i 1973-74. Her gjorde han en fremra-

gende jobb som formann for vannverkkomiteen. Dette framsynte tiltaket var avgjørende for at bygda overlevde som bygd i siste fjerdedel av århundret. Uten vann i 1973 hadde svært mange ting vært annerledes på Vidrek.

Reidar sto for oss yngre som noe av en høvdingsskikkelse. Han var jo høy og rank av vekst, og hadde i tillegg en egen ro og myndighet med seg som ga tiltro. Han var solid og grundig, - det var aldri noe tull med det Reidar tok på seg. Og så hadde han en lun humor, som gjorde at det alltid var hygge rundt han. Det gjaldt også i de siste årene, som var noe preget av sykdom.

Vi lyser fred over Reidars minne!

Martin

Bryllup

Den 8.8.2008 gifta Pål Brekke Indregard seg med Vilde Kamfjord i Uranienborg kirke i Oslo. De møtte hverandre i Oslo, men begge har røtter i Ofoten.

Pål er fra Vidrek, og Vildes besteforeldre er "han politi Eriksen" (Rolf) og "ho Skotøy-Eriksen" (Halfrid) i gate 2. Og merkelig nok, parets ettårige sønn Hauk har da to oldemødre med samme adresse (Tårnveien 6) i Narvik, og begge slutter på -frid: Sigfrid og Halfrid.

Tilfeldig? Neppe... Vi gratulerer!

Politijakt på desperadoer

det var overskrifta med feite typer i "Fremover" 23. juli. Og det foregikk i vår egen bygd, - men ikke på urinnvåneran her. Langstrekka fra Kryssset til Grendehuset er jo velbrukt for test blant fartsgalninger, og innimellom besøker politiet oss med laserkontroll. Men denne hendelsen vakte større oppmerksomhet.

Trafikken går jo tett begge veier, så det samla seg snart et hundretalls kjøretøy og stemninga blei både amper og urolig – især for de som kom frem til skiltet "STOPP – KONTROLL – SPIKERMATTE". De svartkledde var høykonsentrert om den/de som skulle innta arenaen søranifra. Enhver bilist måtte fremvise seg og

sitt. Den ettersøkte bilen skulle være blå. Dermed blei vi den rette kategorien, selv om vi ikke stilla i samme prisklasse. De mistenkte skulle sannsynligvis være ruspåvirka, men der falt vi straks utafør. Dessuten skulle da ha vært på tyveriraid i Vesterålen, - og vi har evig nok og stæl ikkje. Førerkort var også mangelvare hos "rettekarran", - der innehar vi vårres fortsatt.

Siden ingen visst sikkert hvor ferdene for desperadoene gikk, var det reine krigsmanøvren i både Salten, Tysfjord, Ballangen og Narvik politidistrikt. Ingen visste jo om politiet hadde tenkt å skyte – og KÆM FØRST? Det virker ofte som om det ikke er den mest

klartenkte som innehar våpen-tilgang. Enhver skjønte det var skumlinger på tur med et slikt oppbud av politi hos oss i disse tider da det er rasjonering på de karran.

Men – når enden er god, er allting godt.

Lennsmannsdama i Ballangen fant bilen og typan ved ei bilforretning der. Ho hamla opp med typan – som ikkje var ukjent med lovens lange armer. Ja, det er kjekt med øvrigheta. Så får vi håpe vi ikke oftere kommer i "skuddlinja".

Ingebjørg

Uvanlig bursdagsgave

De fleste av oss rundt 60 år gikk på skolen her og hadde ho Turid Gustavson i vennekretsen..

5. juni i år fylte ho 65 år. I reportasjer i Harstad Tidende og VG sier hun at hun visste hun hadde en tysk far, men har aldri gjort noe for å oppspore sin biologiske far. Nå ønska hennes sønn å få greie på sitt opphav, og dermed begynte snøballen å rulle. På selve 65-årsdagen rulla en tysk bobil til gårds og ei søster med mann steg ut. En ubeskrivelig opplevelse, kan vi tenke oss. Nå har Turid fått vite at hun har 2 brødre og ei søster i Tyskland. Hennes far døde i 1990.

Turid heter i dag Grønlund, er enke, har to sønner og bor på

Vik utafør Harstad. Hun har en fin liten hund som hun er ofte på utstilling med, og da hender det at hun er en tur på "gammel-trakter", og det blir snart en prat over kaffekoppen. Kanskje det blir Tyskland-tur

for henne snart? Vi ønsker henne lykke til!

Ingebjørg Eilertsen

SKRÅBLIKK PÅ VIDREK

Tidligere i år fikk jeg en forespørsel få mennesker har motatt. En ære som ikke tilfaller hvem som helst. Hadde jeg lyst til å skrive noen ord for Austavinden om Vidrek sett fra Oslo? Selvfølgelig hadde jeg det. Et slikt adelsmerke er få Oslofolk forunt. I skrivende stund sitter jeg i en leilighet på St.Hanshaugen i Oslo og prøver å formulere tanker om hva Vidrek er for meg. Hva har jeg på hjertet om Vidrek? Jeg vil anta at det store flertall av Austavindens lesere har et annet spørsmål: "Hvem er du?". La oss begynne der.

Mitt navn er Andreas, og med noen hederlige unntak har jeg tilbrakt mesteparten av mitt liv i Oslo. Jeg har hva min far, og muligens alle fedre, ville kalle en broket studiefortid. De siste årene har jeg jobbet på et ungdomshjem, til sommeren er jeg ferdig utdannet barnevernspedagog. Jeg er 198,4 cm høy, 31 og et halvt år gammel, og fremfor alt: jeg har den store glede av å kalle meg en venn av familien Indregard.

Jeg har de siste 3-4 årene, inntil jeg møtte kvinnen i mitt liv, vært stolt samboer med min navnebror Andreas Indregard. Gjennom ham har jeg i rykk og napp fått små og store glimt av Vidrek, denne for meg mytiske bygda i nord. Jeg har fulgt med i utviklingen av grendehuset og siste nytt fra grunneierlaget. Elg har blitt fordelt, og oppmøtet i Trimgruppa har variert noenlunde i takt med mitt eget oppmøte på treningsstudio. Austavinden har blitt like

selvsagt lektyre som Klassekampen og VG.

Gjennom disse årene har jeg faktisk tenkt en tanke eller to om Vidrek. Eller rettere sagt sendt en tanke eller to til Vidrek. Eller aller mest riktig gjort meg en ønsketenkning eller to angående Vidrek. For

selv om Norge er et lite land i verden, med dertil liten hovedstad, så er det nå slik at hovedsteder har en tendens til å utvikle hovedstadsproblemer uansett. Og da har det seg av og til slik at mens jeg går gjennom byen min med en avis under armen hvor det skrives om ran og overfall, og mangel på parkeringsplasser, og jeg titter på snøen som farges svart på et øyeblikk og gir en 20kroning til en tigger og takker pent "nei takk" til å kjøpe narkotika fra en annen, så tenker jeg på Vidrek. Eller rettere sagt ønsker om Vidrek. Og da ønsker jeg meg dette: At Vidrek er et sted hvor det alltid er hvit snø bortsett fra om sommeren når det alltid sol. At Vidrek er et sted hvor alle kjenner alle, og at selv om alle ikke nødvendigvis liker alle så respekterer de hverandre. Det er ingen som låser dørene på Vidrek. Hvis man blir syk på

Vidrek så kommer noen med kyllingsuppe og legger en våt klut på pannen din. På Vidrek hilser naboene på hverandre. Drar man på fisketur så får man alltid den største fisken. På Vidrek kan man være oppe så lenge man vil om natta uten at det gjør noe for man sover alltid godt og våkner fullstendig utvilt neste morgen uansett. På Vidrek er det alltid noe gøy på TV. På Vidrek er pilsen alltid kald, og man blir aldri bakfull. På Vidrek er det rett og slett godt å være.

Det er selvfølgelig mulig at ikke alt dette er like korrekt. Hvis så er, ikke si det til meg...

På jakt etter slekt på Vidrek.

Min farfar Helmer ble født på Vidrek, og kalte seg Wirak da han reiste til Oslo.

Det er lenge siden det, men med to sønner og 4 sønnesønner er det blitt noen familier som fører Wirak-navnet videre.

Jeg hadde vært på Vidrek og truffet noen av slekten der mens jeg arbeidet på kraft-anlegget på Innset i Troms som ung ingeniør for over 40 år siden. Da besøkte jeg også noen av fars fettere som bodde i Narvik. I sommer gjorde jeg alvor av en gammel drøm: Å få litt bedre kjennskap til de av slekten som i dag bor der oppe i Ofoten. Det ble en stor opplevelse.

Siden jeg driver litt slekts «forskning», hadde jeg en viss oversikt, men det var jo stort sett bare navn på tremenninger, firemenninger og enda flere «menninger». Min oldefar Andreas Hall Hanssen giftet seg i 1857 med Elisabeth Gabrikke Hansdtr som satt som enke på gården på Vidrek. De fikk fem barn, og bare tre vokste opp. Med årene er det blitt hele 43 tremenninger som har Andreas som oldefar. Den eldste – Lilly Kongsbakk – besøkte jeg i Narvik.

Hun er 91 år, men har god hukommelse, og god rede på

tidligere tider på Vidrek. Det er utrolig mye minner som dukker opp når vi begynner å bla i gamle album. I en koselig hytte på Vidrek fikk jeg bo hos tremenning Randi og Ivar, og der dukket det opp flere tremenninger med Indregard-opphav: både Trond og Rønnaug. Med Martin fikk jeg også en interessant omvisning i områdene der det har vært bosetning allerede før vikingtiden.

Som misjonærbarn er jeg født og delvis oppvokst på langt sørligere breddegrader med palmer og uendelige

sandstrender. Likevel føler jeg at jeg har «røtter» i nord. Det var utrolig fint å høre historiene som de gamle har fortalt, og som nå leveres videre til nyere generasjoner. Det er tråder som binder oss sammen selv om vi er vokst opp på helt forskjellige steder. Hjertelig takk for at dere tok godt imot meg, og ville gi meg del i noen av disse trådene. Nå har store deler av slektstreet fått innhold – langt ut over å være bare navn og datoer.

Med hilsen Erling Wirak

Bildet er fra Lundnes på Vidrek, med «Virak-øyene» i bakgrunnen. Det var der oldefar gikk i land for å fri til Elisabeth som satt som enke på gården

Virakelva Kraftverk

Anlegget nærmer seg nu ferdigstillelse. Rørgata er ferdiglagt og nedfylt. Pga. bratt terreng har entreprenørene hadd ei stor utfordring, men dyktige anleggsfolk har gjort en god jobb.

Terrenget blir fint revegetert og

skal gro naturlig igjen.

Tilbake ligger en fin turvei helt opp til Hammervannet.

Kraftstasjonen er under tak og installasjonsarbeidene pågår.

Igangkjøring av kraftverket er beregnet våren 2009 og vil kunne forsyne ca.800 hus-

stander med strøm.

Virakelva vil ikke bli lagt tørr da det er klare regler for minstevannføring nedfelt i konsesjonsvilkårene fra NVE.

Svein

Spontanteaterets historie

- del 2

Av Arna Johanne Flønes

I fjorårets Austavind ble Spontanteaterets spede begynnelse fra våren 1992 omtalt. Dette har vært blott til lyst i festlige lag de siste 16 årene her i bygda. Mange har holdt store bursdagsfeiringer og et lite teaterinnslag ble alltid godt mottatt. Av skuespillerne er det en hard kjerne som har vært med på det meste. Men det dukker stadig opp nye talenter. Med så mange innslag er det vanskelig å huske alt - selv om Torfinn har tatt mange bilder, men vi får håpe at det meste er med.

Etter at "Perlehøne Rikke" ble fremført i Gunnars bursdag våren 1992, ble det et ønske fra de som ikke hadde vært der at det måtte fremføres på ny. Samme år på St.Hansaften i fjæra ved Kjerkesteinen, ble "Perlehøne Rikke" spilt som uteteater. Da var Kjell-Olav Ravn vikarhane i stedet for Svein Ravn. Stykket egnert seg veldig godt utendørs – bare se for dere når reven Jan Røssås kommer ut av skogen på jakt etter Perlehøne Rikke, i Gunn

Paven 2005. Anita S, Randi, Svei og Gunn. Jan på "Lid de parade".

Larsens skikkelse.

I juni 1994 fylte Gerd Røssås 50 år med stor fest på Grendehuset, og da dukket "Olga Marie" opp for første gang i bygda, og Svein Ravn tok seg en "solo".

Året etter i 1995 ble Jan Røssås 50 år og da vartet spontanteateret opp med" en scene fra Røssåsen."

Det lå ei historie bak. Roger og Terje Røssås fiska mye i oppveksten. En gang hadde en fiskekrok kommet på avveie og satt seg fast i trusa til Jan, men det merka han ikke før han hadde lagt seg. Gunn Larsen spilte Margit, Torgunn Olsen spilte Terje, Aina Olsen var Roger, Arna Flønes var Gerd og Svein Ravn spilte Jan. Toril Hansen var regissør og stramma tøy-lene så det ikke ble for vilt. Til juletreffesten i 1996 heiv "barn og ungdomsgruppa" seg rundt og satte opp "Randi på bærtur" – helt på egen hånd. Foranledningen var at Randi Bjerkelund hadde blitt skremt av en elg da ho var ute og plukka bær samme høst. Fantasien og kreativiteten var det ingen ting å si noe på, ungene dikta videre på historia

Rallarspell 1997. Anne-Berit, Torfinn, Svein og Jan

og det ble et fantastisk stykke. Asbjørn Eidissen var ho Randi, Sigve Indregard var elgen, Øystein Bjerkelund og Marius Hansen var snikskyttere, Oddmund Eidissen kom fra viltnemda og Øyvind Eidissen spilte en snill rev. Det ble mye underholdning den juletreffesten, for sannelig ble det ikke dramatisering av "julekveld i skogen 1" etter initiativ fra Torild Ravn Pettersen som spilte gamlemor. Jan Røssås var gamlefar, Svein Ravn var sønnen som endelig kom hjem, mens Kjell-Olav spilte gitar og sang.

I 1997 på juletreffesten ble det satt opp "julekveld i skogen 2". Da var Gunn Larsen gamlemor og Jan Røssås spilte gamlefar. Svein Ravn var fremdeles sønnen og Kjell-Olav spilte og sang.

På en rallarfest i 1998 ble det satt opp et rallarspell. Alle ingredienser var med; rallarkokka som skrelte poteter, arbeid og slit, - til og med ei dynamittsalve ble avfyrt så vi virkelig kjente kruttrøyken. Dans og moro og en dose sjalusi. Her var Anne-Berit Søfteland, Svein Ravn, Jan Røssås og Torfinn Larsen med.

På en karnevalsfest i 1999 dramatiserte Gunn Larsen og Randi Bjerkelund "Tuppen og Lillemor", mens Kjell-Olav spilte og sang.

Anita Didriksen Ravn ble 40 år i 1999, og da var det et innslag med Erling, Sissel, Alf-Harald og Randi Bjerkelund, og Jan Røssås. De var utkleddt i svarte søppelsekker og fremførte en sang om gartnerlivet til Anita. Svein Ravn var prest, men vi husker ikke helt sammenhengen.

Kermit og Miss Piggy gifter seg 2003. Randi, Jan, Anne-Berit og Gunn

1999 var det kommet en ny potensspille som det var mye blest om, og stykket "Viagra" ble satt opp på en fest på grendehuset. De som var med på det var Randi Bjerkelund, Svein Ravn, Gunn Larsen og Jan Røssås.

Så ble Toril Hansen 50 år i år 2000, og

Grendehuset ble på ny fylt opp. Da varta spontanteateret opp og dramatiserte "Toril Hansen hadde en bondegård". Kjell-Olav spilte gitar og sang, Monica Østerman var en sau, Randi Bjerkelund katt, Arna Flønes hund, Svein Ravn hane, Gunn Larsen høne, Jan Røssås gris, Torfinn Larsen og Jostein Kristiansen var for og bakpart på en hest. Til den forestillinga hadde Jan lagt mye arbeid i å sy kostymet sitt sjøl, og det ble veldig bra. Hesten

var også et syn med ekte hesterompe fra Utskarpen og hestedekke fra Skjomnes. For ikke å glemme de fine rasebeina! Berit Espeseth var på besøk fra Oslo og fikk jobb som påklederske for hesten, og var den som slapp inn alle dyrene.

Viagra 1999. Gunn

Julekveld i skogen 2 1997. Gunn, Jan og Svein

I februar 2002 feira Kjell-Olav Ravn sin 45 årsdag. Da ble det framført "en liten sølvgrå rein". Torfinn Larsen var en utsøkt sølvrein, Monica Østerman og Randi Bjerkelund var lettkledd russiske "damer" i Skippagurra på mannfolkjakt i Norge, Gunn Larsen og Jan Røssås var fjellfinner. Svein Ravn trakterte trekkspillet og spilte russiske toner. Det var en uforglemmelig forestilling. Det var også et innslag av to fra gamlehjemmet som plutselig dukka opp. Torfinn Larsen og Jan Røssås med rullator og tisseflaske. Det å skaffe rekvisitter er jo et kapittel for seg, men det er helt utrolig hva som kan ordnes. På en vårfest i 2003 ble det laga til bryllup, der frosken Kermit i Randi Bjerkelunds skikkelse – gifter seg med grisen Miss Piggy som ble spilt av Jan Røssås. Gunn Larsen hadde rollen som prest, Anne-Berit Søfteland var forlover til Kermit og Torfinn Larsen var bruras far. Svein Ravn laga en flott knelebenk til denne forestillinga, og brudeparet hadde fantastiske kostymer.

I juni 2003 ble Torfinn Larsen 50 år. Da varta damene opp med et orientalsk dansenummer. Torfinn ble plassert på en stol, mens damene svinsla rundt han. Her var Frida Kristiansen, Eva Arntzen, Randi Bjerkelund, Monica Østerman, Anita Ravn, Sissel Bjerkelund og Arna Flønes med. Så var det flere innslag fra "livet på kjøreskola", der kompanjong Jon-Kristian Valvåg satt inn med nyttig informasjon i sin rolle som Torfinn, Monica Østerman og Sissel Bjerkelund var elever, Randi Bjerkelund spilte Gunn som etter beste evne prøvde å distrahere Torfinn. 2004 – sommer og bryllupsfest ved Moloen for

Martin og Ingrid, som gifta seg i november året før. Rammen rundt var ubeskrivelig vakker – Nord Norge på sitt vakreste. Der rundt naustene nede i fjæra ble "Pål sine høner" dramatisert. Til den forestillingen fikk vi hjelp fra Ankenes for å fylle rollelista. Anders Øgsnes spilte gitar og sangtekst ble delt ut til gjestene. Hans Gundersen var Pål, Astrid Enevoldsen var ho mor, Svein Andersen var reven og Toril Hansen, Eirin Andersen, Rønnaug Indregard, Randi Bjerkelund, Torgunn Olsen og Arna Flønes var høner.

2005- så døde paven, og på en vårfest ble "Pavens død" framført. Jan Røssås som spilte den døde paven lå på ei

En liten sølvgrå rein 2002. Under forberedelsene – Randi, Jan, Gunn og Torfinn

Pål sine høner 2004, med Hans, hønene og "ho mor" Astrid

tralle dekt av et rødt klede – lit de parade. Anita Solum var nonne og både Randi Bjerkelund og Gunn Larsen var prester og Svein Ravn var yppersteprest. Her ble publikum geleida fram for å ta det siste farvel med paven. Denne forestillinga går det gjetord om ennå.

På sommeren feira Jan Røssås sin 60 årsdag på Sætran og da dukka det opp to syngende troll fra skogen, det var Gunn Larsen og Randi Bjerkelund - reine radarparet. Gunn og Randi kan kunsten å lage flotte og kreative kostymer.

I 2006 feira Alf Harald Bjerkelund sin 50 årsdag i februar og der dramatiserte Jan Røssås og Erling Bjerkelund ei fortelling fra virkeligheten fra den gang Alf-Harald sto på vannski mens Jan kjørte båten. (Denne historia er tidligere trykt både i Austavinden og i Årbok for Ofoten)

Vi må også ta med stykket som ble satt opp til Sissel Bjerkelunds 50 årsdag på

Bøstrand, "Karius og Baktus." Her må vi tilføye at Sissel jobber som tannlegeassistent. Jan Røssås var pasient, Svein Ravn tannlege, Torfinn Larsen tannlegeassistent, Randi Bjerkelund var Karius og Gunn Larsen var Baktus.

Til innvielsen av Stornaustet på høsten 2006 ble det skrevet en sang til Sølvi og Anders Øgsnes som ble framført i fullt oljehyr av Svein Ravn, Randi Bjerkelund, Hans Gundersen, Gunn Larsen og Arna Flønes. Gunn Larsen auksjonerte også bort en tørfisk.

I november samme år ble Gunn Larsen 50 år og stor feiring på grendehuset. Da ble det laga et stykke som het "Grillparty" – altså når Gunn og Torfinn griller i hagen og ka som da kan skje. Da åpenbarte Hans Gundersen seg også med skuespillertalent, i rollen som Torfinn. Sissel Bjerkelund spilte Gunn, Erling Bjerkelund var en prest, Jan Røssås en mann som gikk forbi, Randi Bjerkelund var reven Tinka, Arna Flønes en

frosk, Alf Harald ei bærplukkerkjærring og Kjell-Olav var Halvdan Sivertsen. På juletreffesten 2006 ble "Julekveld i skogen 3" satt opp. Torild Ravn Pettersen var tilbake i rollen som gamlemor, Anders Øgsnes var gamlefar, Svein Ravn sønnen og Kjell-Olav Ravn spilte gitar og sang. 2008 – Randi Bjerkelund ble 50 år og ho ble hyllet med en fremføring som var kalt "Randi's liv fra vugge til pensjonist." I diverse roller Anne-Berit Søfteland, Gunn Larsen, Jan Røssås, Torfinn Larsen, Hans Gundersen, Svein Ravn, Sissel og Erlend Bjerkelund. Her ble Randi's oppvekst,

Toril Hansen hadde en bondegård 2000. Jan i selvsydd kostyme

skolegang og giftemål framført i tablåer. Alle hadde flere roller hver å holde styr på.

Ja så langt er vi nå kommet, men dette er neppe slutten – selv om vi trekker bittelitt på årene etter hvert alle sammen. Den som lever får se hva det neste utspillet blir. Det som er fint er at her kan alle både være med og selv ta initiativ for at det skal skje noe. Så får vi bare håpe at de nye som er flytta til bygda etter hvert kan hive seg med.

Til neste år har Grendelaget 30 årsjubileum – kem veit ka som skal skje da – for eksempel!

Tuppen og lillemor 1999. Kjell-Olav sang

Fredagsskolen

Husets store atlas, som ikke er av dags dato, men ikke eldre enn at de fleste landegrensene gjelder enda, inneholdt mer enn bare kart en dag jeg bladde gjennom. Der fant jeg et avisutklipp fra 1985. Avisutklippet er et bilde som ble tatt av oss i ungdomsgruppa under ukas samlingspunkt her i bygda. Bildet er tatt under Fredagsskolen på grendehuset. Dette var like etter sløydsalen nede var pusset opp slik at vi fikk et ekstra rom å bruke. Vi hadde også gått til innkjøp av eget stereoanlegg. Anlegget ble kjøpt inn av inntekt etter et loppemarked. Høytalere, kassettspiller og forsterker måtte kobles sammen hver gang vi skulle bruke det. Jeg minnes at vi hadde mye glede at anlegget og de nye kassettene. Ja, for det var kassetter som gjaldt den gangen. Musikken fra Aha og The Monroes fylte klasserommet

eller gymsalen fra kl. 18.00 og noen timer utover hver fredag gjennom høsten og vinteren.

Gymsalen hadde ikke panel og vedovn den gang. Det hang et tau på hver langvegg, og salen virket mye større. I hvert fall virket distansen fra den ene kortveggen til den andre mye lengre enn i dag. Vi scoret mye mål og tok poeng de timene vi tilbrakte der. Det gikk i fotball, innebandy og basketball. Etter hvert fikk vi volleyballnett og ball. Bordtennisbordet og kurongen stod på klasserommet, og blei også mye brukt. Som jeg skrev om i Austavinden for noen år siden, var vi nok unga til å drive aktivitet. Med to og tre unga av hvert kull, var vi mange nok til lagspill og mye skøy.

For å holde tråden i fredagsskolen disse kveldene, bytta de voksne som var innvalgt i ungdomsgruppa på å

være tilstede. All ære til de! –etter alle de timene som har vært tilbrakt på grendehuset. De hadde blant annet oppsyn med at vi vaska før vi gikk hjem. Bøtte med varmt vann og grønnsåpe, tua og vaskekost hørte like mye med til fredagsskolen.

Innkjøp av utstyr ble finansiert av blant annet pengegaver fra saniteten, inntekt av kafè og loppemarked og tilskudd fra grendelaget.

Etter hvert som årene gikk kom nye unger inn. De som hadde vært yngst ble de mellomste, de mellomste de største, og de største for stor og mer engasjert utenfor bygda med aktiviteter og venner. Dette gikk sin gang. Det kan nevnes at mandagsskolen og barnegruppa eksisterte ei stund før fredagsskolen og ungdomsgruppa kom i gang.

På mandagsskolen hadde jeg og flere med meg hatt det trivelig noen år før vi ble gammel nok til ungdomsgruppa og fredagsskole. Både barne- og ungdomsgruppa endret struktur i årene som fulgte etterpå. Da antall barn ble betraktelig mindre i bygda, ble både barnegruppa og ungdomsgruppa avviklet. Disse årene var en viktig og trivselskapende epoke. Jeg retter en takk til både voksne, barn og ungdom som bidro med sitt i alle disse årene i bygda.

Torgunn

Nr. 141 — Tirsdag 3. desember 1985

UNGDOMSKLUBB LIV LAGA PÅ VIDREK

I fem år har ungdommene i Vidrek-bygda hatt sin egen klubb. «Fredagsskolen» er navnet, og som forteller klart hvilke kvelder man møtes på og hvor. Den gamle skolen er som kjent bygdas grendehus. Aktiviteter på klubbkveldene er bordtennis, inne-bandy, basket m.m.

I jubileumsåret er sløydalen på gammelskolen pusset opp, og her har de 15 medlemmene fått

et svært fint klubblokale til aktivitet og hygge på kveldene. Endel inventar er kommet på plass — sofa og bord, men ennå mangler noe. Dermed iler vi til med å fortelle at om noen skulle ønske å berike klubben med ett eller annet, så er det fullt lovlig. Det er bare å ta kontakt med Jørn Eilertsen.

Eget stereoanlegg har ungdommene skaffet selv. Det ble

finansiert ved å arrangere løpemarked og det kom inn såpass mye penger at et flunkende nytt anlegg til en verdi av 3.500 kroner nå er på plass.

På bildet har vi samlet endel av medlemsflokkene i sitt nye lokale. Navnene er: Torgun Olsen, Aina Olsen, Inger Elin Overvåg, Vidar Håheim, Terje Røsås, Røger Røsås, Katrine Hansen, Laila Gundersen og Jørn Eilertsen.

VIDREK GRENDELAG

JULETREFEST PÅ GRENDEHUSET.

**SØNDAG 28 DESEMBER
kl 17.00**

**TA MED NISSEPAKKER
TIL BARNA**

**DEN NYSTARTA
VISEGRUPPA STÅR FOR
UNDERHOLDNING .**

Velkommen .

Smått og godt...

Gerd i Røsåsen dro for første gang til sydlige strøk i november. Nærmere bestemt Puerto Rico. Hun dro sammen med Terje, Tone og begge guttene.

Hun var spent og så frem til å føle varmen på kroppen. Vi håper at turen gikk greit, og at hun og resten av gjengen koste seg.

Sykepleierpraksis i Afrika

-vel gjennomført!

For et år siden kunne jeg fortelle at jeg skulle til Tanzania som et ledd i min sykepleierutdannelse. For å friske opp noen enkle fakta kan jeg nevne at det handlet om et pilotprosjekt i helseforbyggende arbeid i regi av Norsk Sykepleierforbund. Jeg og tre klassekamerater dro sammen med 15 andre norske sykepleierstudenter til et område ved kysten kalt Tanga, rett innenfor ferieøya Zanzibar. Her skulle vi jobbe sammen med 50 tanzanianske sykepleierstudenter. Vi ble delt i ti grupper med to norske og 5-6 afrikanske studenter på hver gruppe. Deretter ble vi fordelt på 10 landsbyer med ulik avstand fra Tanga sentrum. Oppholdet strakk seg fra 3. januar til 23. februar i år; 2008.

Turen ned gikk fint, og vi ble ønsket velkommen av de afrikanske studentene med sang, dans og kokosnøtter med sugerør. Den første uka tilbrakte vi dagene på sykepleierskolen for å gjennomgå retningslinjer for arbeidet,

Jeg og to venner fra landsbyen planlegge oppholdet, samt gjøre innkjøp. Jeg og klassekamerat Kristin kom på ei aller tiders gruppe som viste stor omsorg for oss hele veien. De afrikanske studentene hadde en nøkkelrolle i vår kommunikasjon med landsbybeboerne og vår tilpasning til deres kultur. Vi holdt til i et ganske stort område kalt Mwakidila.

Den først tida av selve pros-

jektet, ble brukt til å skaffe informasjon om landsbyen. Det være om geografi, befolkning, landsbyledelsen, sosiale og økonomiske forhold og ikke gikk minst informasjon om miljø og helse. Det var engelsk og swahili i skjønn forening. Etter hvert fikk vi et bilde av helseproblemene og årsaken bak. Dårlige boliger, mangel på do, forholdene rundt vann og søppel, gode forhold for malaria myggen, husdyr som gikk løs omkring, og ingen eller liten inntekt medvirker til sykdom. Manglende viten om bakterier, smitte og hygiene er en betydelig del av problemet, og dette var det vi skulle prøve å gjøre noe med gjennom dette prosjektet.

Vi besøkte barnskolen i landsbyen vår for se på miljøet og helsa til elevene. Her gikk vi inn med veiledning på tannhygiene. Det kan nevnes at de

Vi underviser om tannhygiene ute i det fri

fleste ikke hadde råd til tannbørste, men tygde på en trekvist.

Det største helseproblemet er malaria. Ca. 100 000 dør av det i hele Tanzania hvert år. Området vi var i hadde et klima som var velegnet for mygga å legge egg i. Samtidig som vi var der nede, var også presidenten i USA, George Bush i samme områdene. Etter hans besøk ble det klart at USA skulle bidra med 5,3 millioner myggnett.

Andre vanlige helseproblemer er lungebetennelse og luftveisinfeksjoner, diaré, innvollsormer, anemi, infeksjoner i hud, øyne, øre og urinveiene. Vi ble overrasket over hvor lite HIV vi fikk høre om. Det viser seg likevel at HIV er mer utbredt enn vi fikk inntrykk av. Det har sammenheng med at mange ikke har testet seg, og sykdommen gir symptomer som oppfattes som andre sykdomstilstander, som for eksempel lungebetennelse.

Foruten om kartlegging av helsesituasjonen, var vår oppgave å gå inn med veiledning og undervisning ut i fra de funn og prioriteringer vi gjorde. For å spre vårt budskap, møtte vi landsbyledelsen og kvinnegrupper. Vi gikk også inn i enkelte familier og bidro med hjelp. Jeg hjalp ei 14 år gammel jente med hørselsproblemer, slik at hun fikk sjekket ørene sine ved det lokale sykehuset. En overraskelse ble det da jeg fant kirurgen som skulle foreta den innledende hørselstesten. Han var tysk og svarte på nordnorsk. Mannen jeg møtte var tyske

Vi undersøker barna på skolen

Dr. Petter Hellmold som jobbet på Narvik sykehus for flere år siden. Foruten å mimre om Narvik-området, skrøt han av den fine utsikten fra operasjonssalene på sykehuset.

Alt arbeidet vårt munnet ut i en rapport på engelsk og en på swahili. Den ble lagt frem til norske og tanzanianske lærere, landsbyledelsen og representanter fra lokale myndigheter.

Vi opplevde at helsearbeidere har en viss status i Afrika. Litt ekstra blir det i tillegg når du er hvit. Der resulterte i gjennomslagskraft i en del situasjoner. Ellers så vi at motivasjonen og aktiviteten i retning helseforebyggende arbeid blant befolkningen økte med vår tilstedeværelse. WHO har estimert mangelen på helsearbeidere til 1,5 millioner sør for Sahara. I den forbindelse kan det nevnes at tradisjonelle healere og fødselshjelpere er

mye brukt av befolkningen. De er ofte billigere og lettere tilgjengelig.

Vi besøkte Tanzania på den varmeste tida av året. Temperaturen lå i gjennomsnitt på 32 grader i skyggen, og luftfuktigheta var enorm. Enkelte regndager fikk vi med oss som minte oss på om at regntiden ikke var langt unna. Dagen begynte tidlig (vi hadde en moské og x antall haner i nærheten) med reingjøring av huset og kosting av gårdsplassen, før dagens første måltid ble laget til. Maten besto mest i maismel, grønnsaker, loff og frukt. Proteiner hørte også med, men i mindre andel enn hos oss. Vi drakk flaskevann, og satt på huk da vi måtte på do. Kroppsvask besto i å slå vann fra mugger over oss. Det tapet vi fra ei kran på bakken hos naboen og var alltid lunkent. Her er det snakk om tilpasning. På kvelden prøvde vi å kle mygga ute, før vi krøp

inn i myggnettingen for å sove. Foruten om kyr, geiter og høns som vandret omkring, så vi også andre smådyr og kryp. Guttene i klassen vår delte sovearena med flaggermus.

Tanzania er et stabilt land sammenliknet med andre afrikanske land. Selv mener de det henger sammen med at de snakker samme språk, og at kristne, muslimer og lokal tro kan leve side om side. Mange tanzanianere har mobiltelefoner og kler seg vestlig, men flesteparten der nede har lite, og må bruke tid på å skaffe seg og lage mat, transportere seg, vaske klær osv. Det er som i Norge for 50 -100 år siden. Men de kan vise gjestfrihet og omsorg, og sette pris på små ting. Vi lærte fort å hilse på swahili, etter-som det ligger mye nærmere afrikanerne å hilse på fremmede enn det gjør for oss. Jeg drister meg til å spørre om vi her nord har mistet noe underveis i vår travle hverdag? Vi mener tida går, i motsetning til dem der nede som mener tida kommer.

Den først uka og helgene bodde vi på et senter, TICC (Tanga International

Smådrops...

Det er starta opp ei visegruppe i bygda sånn i all stillhet. Første øving var i slutten av august. Og alle syns det er utrolig artig – rett og slett gøy på landet. De som er med der er Hans, Randi, Svein, Kjell-Olav, Arna, Anne-Berit og Trond.

Avslutninga på trimmen i vår

Conference Center), som er under oppbygging ikke alt for lang unna Tanga sentrum, ved havet. Dette er livsverket til et ektepar fra Norge som også hjalp oss med ulike ting som dukket opp. Her kunne vi møte de andre gruppene og dele synspunkter på prosjektet og tilværelsen underveis. Ellers fikk vi mulighet til å se litt mer av Afrika i helgene. Vi var på Safari (Mikumi Nasjonalpark), besøkte en masailandsby, en sandbank i havet og til slutt Zanzibar.

Vi har pakket opp en del av verden, som nå føles litt mindre. Vi har fått perspektiv på

utdannelsen, innsikt i en annen kultur og fått kunnskap gjennom å ha møtt annen helseproblematikk i et forebyggende perspektiv. Men vi er også blitt mer bevisst på hvor vi hører hjemme, og glad for at vi slipper å krype inn i myggnetting hver kveld. Vi er kort sagt blitt noen erfaringer rikere og glad for å ha deltatt i prosjektet!

Ei riktig god jul og et godt nyttår ønskes alle Austavindens lesere!

Hilsen ferdig utdannet sykepleier, Torgunn!

Våre tanzanianske medstudenter på gruppa

foregikk i fjæra hos Toril. Der satt vi i naustveggen og storkosa oss en kveld i mai. Vi hadde ei trivelig stund i lag med mye god mat og kaffe. For de som ikke har fått det med seg så kjører Kjell-Olav nå rundt i en kvit bil med blinklys på taket.

Like før elgjakta mens Anders felte osp ved Åa på

Brubakken, kom det to elger og holdt han med selskap. Kanskje de ville takke for maten? Osp er som kjent en av livrettene til elgfamilien, en annen livrett er ripsbusker. Gress var også interessant, noe Ingrid fant ut. Ho viste i hvertfall ingen frykt der ho sto midt i mellom dem med "godteriet" til servering...

Å - vi minnes så vel

Lørdag 12. juli blei en stor og minnerik dag for et 80-talls mennesker som var til stede på Ballangen sentralskole da Truls Rasmussen med band holdt konsert med Erik Bye sine kjente og kjære sanger. Truls Rasmussen (21) har sine aner fra Holtvika, oldebarn av Alvilde og Enevold Larsen. Han har cerebral parese.

"Ingen drøm for stor" var tittelen på konserten. Erik Bye og Truls hadde vel noe felles – drømmer som de kjempa for å oppfylle, - og klarte det.

Innhold av alvor og skjemt i Erik Byes mangfoldige viser har funnet veien til både unge og eldre, - selv i vår "oppjazzede" tid. Han er jo beskrevet som høvdingen i norsk kulturliv.

Truls tolka på sin helt særegne måte alle de kjente låtene og tok oss med på en musikalsk og historisk vandring gjennom "Gigantens" liv.

Hans også..

Den 8. oktober bydde Hans Gundersen (59) med kor og orkester under ledelse av Anders Øgsnes på konsert i Narvik kulturhus for å hedre Erik Bye.

"Førstereisgutten" hadde konserten blitt kalt og favna om i alt 12 låter og et dikt. Hans hadde latt seg fascinere av Erik Bye helt fra guttedagene, og det viste han å ha gjort noe med. Mange visste vel om de mange allsidigheter han repre-

senterer, men den trubaduren han også er var kanskje ny for mange.

Erik Bye har jo etterlatt seg en skatt av alvor og skjemt i viseform, og det er gledelig å høre at det blir tatt vare på og formidla av flere generasjoner etter han.

Vi er mange som retter stor takk til disse to som gav oss så vakre opplevelser med disse konsertene, annerledes, men allikevel så kjent.

Ingebjørg

Flere småplukk...

Det har vært et helt ualminnelig godt tryttebærår, omtrent fritt for bringebær, sånn passe med blåbær og godt om molta. I det hele tatt får vi være vel fornøyd med det vi har høsta gratis fra skogen i år.

Forfatteren Marit Åsheim har lagt ut sin bok "Er det et slikt samfunn vi vil ha?" på internett. Boka handler om det moderne, norske samfunnet. Hun legger den ut for å gjøre

den tilgjengelig for så mange som mulig.

Øyvind Eidissen har kjørt opp til lett motorsykkel. Han reiste helt til Tønsberg til sin onkel Are og kjørte opp der, fordi her finnes det ikke et slikt tilbud - det nærmeste man kommer er Harstad.

Øyvind Eidissen er også engasjert i musikk og spiller i ei fremadstormende gruppe

som heter "Ingen kommentar." De lager det meste av tekst og melodi sjøl, og spilte nylig på åpninga av ungdommens kulturhus i Narvik. I fjor gikk de videre til Bodø i UKM og bildet av bandet pryder i år forsida av skoledagboka til alle ungdoms og videregående elever i Nordland.

Ny i verden...

Dette er Jonathan Røsås. Han er født 17.04.2008

Henrik ble født 28. juli 2008, og Kristian stolt storebror. - Laila Gundersen og Terje Andersen

Jostein, Anders og Håkon ble storebrødre til Viktor 11/12 – 08. I lag med mamma og pappa ønsker vi alle ei riktig god jul og et godt nytt år!

Her er Nathaniel, sammen med sine eldre søsken Aleksander, Kristoffer og Maria, til Renate og Leif Erik som nå er flytta til Ballangen.

De stolte besteforeldrene er Lill Ann og Øystein på Krøkebærneset.

23.09.08 kom lille Michelle Ravn Sjøseth til verden.

Her koser hun seg sammen med en kjempestolt storebror, Benjamin Ravn Sjøseth på 2,5 år.

Smått..

Kollisjon unngått på Kreta. Selv om Kjell-Olav og Arna var på ferie på samme sted som Ragnhild og Berit nå i høst, traff de hverandre ikke.

Per-Almar Melangen - som bor i Stockholm fyller 80 år like

over nyttår. Når det lir uti juni kommer han og Grete reisende hvert år for å kose seg på hytta si.

Andreas Indregard d.y. arbeider for tida i TIF-styrken (FN) på Hebron i Israel. Styrken

skal passe på at den gamle Osloavtalen etterlevs, noe som er vanskelig siden begge sider for lengst har sluttet å forholde seg til avtalen. Martin skal besøke han i desember, og syns det blir spennende.

2008 fra tofta og naustdøra

2008 skulle bli et spennende år, da det var det første året uten fast datajobb til å subsidiere drift av Hildringstimen og Stornaustet – nå skulle båt og naust også betale de daglige personlige utgiftene. Imidlertid får man innrette seg slik det kreves. Også i gamle dager måtte man ta seg til med veiarbeid og annet når fiske og avling slo feil. – Så da KraftiNor trengte en systemarkitekt for utvikling av sin strømportal på nett, fant jeg det tryggest å ha litt sikker innkommst fra IT-jobbing i bunnen av mitt mangesysleri. I tillegg har jeg spedd på med musikeroppdrag. Det er godt (og spennende!) å ha mange bein og stå på...

Problemet med trygg havn på Vidrek har jeg fått erfare flere ganger i år. Vi har flere ganger måttet improvisere med landing i Skjærvika, og frakte gjester til naustet i bil. Ved ett tilfelle gikk propellen til en RIB i en stein. Det ble naturligvis kostbare greier. Slike opplevelser gir meg bare mer

Vestfjordseilasen 2008 - Foran oss ligger Heggvin (Velfjord) og Vågar (Kabelvåg) - og mange hvite seil...

ståpåmot, og da det viste seg å være umulig å få til noe borte ved moloen, har jeg nå gått i gang med en grindvorr ved Stornaustet som skal sikre adkomsten fra sjøen. Som jeg nevnte i fjorårets avis, ble jeg tildelt to hundrede tusen fra Sparebank1's gavefond. Innovasjon Norge ønsket meg velkommen med disse pengene som egenandel til å utløse flere midler fra dem. Så

får jeg bare se hvor omfattende jeg orker å gjøre dette prosjektet da. Den lange fjæra er jo enda ei utfordring – men fjæra på Ankenes var jo like lang da de bestemte seg for å mudre ut og lage havn der...

Kommunen viste seg velvillig til min søknad. Da tillatelsen forelå, begynte jeg å felle ospetømmer hos Kjell Olav. Mange takk skal du ha! – Jeg regner med å bruke om lag hundre kubikk. Dette skal laftes sammen til en "kasse" som fylles med stein. Byggemetoden er velkjent gjennom tusen år, og man finner disse grindvorrene langs hele den norske kysten. Ospa har den spesielle egenskapen at den tar sjøvannsimpregnering, og er spesielt bestandig mot pælemakken. Den har vært brukt til kaistolper, lunner og grindvorre i tusen år.

Det ble mye fin seiling i år. Vi satte ekstra tidlig ut – i januar

Grindvorr på Hitra

– for å ta oppdrag for Volvos testkjørere. De fikk seilt, fisket og matet havørn i Skjomen – og var nesten religiøse etter disse opplevelsene. I mars dro vi på Lofoten igjen. "Vi" var et glad gjeng fra Kystlaget. I juni bar det som vanlig av gårde til Steigen og Vestfjordseilasen over til Kabelvåg. Hele 12 fembøringer stilte i år. I år var det mange som gav opp da vinden stilnet. Det samme gjorde vi. Vi begynte å ro, men posisjon og gjennomsnittsfart lovde oss nesten 6 timers roing... Det hadde vi ikke lyst til, så vi braut og naut heller det vakre sommerværet fr bryggekannten i Kabelvåg.

I Kabelvåg kom Ingrid og Kristine om bord – og det var dags for fem dagers samseiling. Fem fembøringer og et trettitalls store og små fikk noen fantastiske dager under seilet. Turen i år gikk opp Raftsundet, og videre opp Sortlandssundet. Videre fortsatte vi opp Risøyrenna og over til Bjarkøy, hvor vi fikk fantastisk omvisning i Tore Hunds landskap. Så ble det Senja og Stonglandet, før vi returnerte til Hamarøya via Tjeldsundet. Med fin kuling og solskinn over Vestfjorden ble

På tampen...

Anita og Svein på Vollen har utvida stua si ved å bygge verandaen inn. Vindu langs hele vestveggen har åpna synet av hele Ofotfjorden og solglede fra alle kanter.

Adventskafeen på Grendehuset 7. desember trakk stappfullt hus. Åresalget og kafeen gikk strykende, det var også en opptre-

det en fantastisk avslutning med god fart og sjøsprøyt.

Høstsesongen har vært litt preget av finanskrisa. Det ført til bortfall av det store pågangen vi hadde i fjor. Imidlertid fikk vi med oss en del viktige arrangementer på høsten. Det største var nok "Nordnorsk opplevelseskonferanse" i regi av NHO reiseliv og Innovasjon Norge. Hele 110 mennesker fikk servering av mat og kultur. Blant annet fremførte Hans, Ronald Forsaa og jeg et

utdrag av Hans' Erik Bye-konsert tidligere i høst. - Med scene oppi Hildringstimen, som allerede var satt inn.

Når dagene blir lysere vil jeg ta fatt i fjæra. Gravemaskin er allerede handlet inn. En 7-tonns Shaeff. En slik en kan brukes til mange slags prosjekter....

-Anders altslagskar

Oppsetting av Hildringstimen. Det er ikke farlig når forholdene er gode og utstyret i orden. To timer etter at vi begynte å tømme ballaste på moloen, var båten vasket inn- og utvendig, og inne i nauset

den med den nye visegruppa som ble godt mottatt.

Ha en fredelig jul og et velsigna godt nytt år alle sammen!

Telefonliste for bygda 2008

Navn	Telefon	Mobiltelefon	E-post
Bjerkelund, Alf-Harald og Randi	76959671	91726124(AH) 97673056(R)	
Bjerkelund, Kåre	76959627	95424770	
Brink, Arne og Gerd	76959635	99407242(A) 97769120(G)	
Buckman, Antje		91139014	
Dahl, Olga	76959614		
Eidissen, Gaute	76959553	91515557	ge@smiavekst.no
Eilertsen, Ingebjørg og Osvald	76959618	90125037(I) 99033401(O)	o.eilertsen@epost.no
Flønes, Arna Johanne	76959620	41573648	arna54@hotmail.com
Gundersen, Hans og Ragnhild		95198609(H) 95069470(R)	hansgun@senswave.com
Gundersen, Roar		99251593	
Hansen, Geir Erik		99306121	
Hansen, Gunnar og Toril R.	76959642	93851011(G)91134493(T)	
Hansen, Monica	76959636	41474742	moppa2k@hotmail.com
Indregard, Martin og Ingrid How		90772497(M) 41557932(I)	martini@online.no ingrid@helsekvalitet.no
Indregard, Rønnaug	76959643	99165924	rindre@online.no
Jensen, Anita	76951402	91879889	
Jensen, Trond	76959663	95762783	jen.san@c2i.net
Johansen, Lill Ann og Øystein	76959252	90937667(Ø)40465967(L)	krekenes@start.no
Larsen Torfinn og Gunn	76959632	90726025(T) 91154217(G)	torfinn@c2i.net
Larsen, Agnar	76959684	48024557	
Nordstrøm, Mary-Ann og Gunnar	76959684	98674540(M) 41452729(G)	
Nygård, Gunvor	76959645	41445818	
Olsen, Berit	76959640	92293352	
Olsen, Olga	76959659		
Olsen, Torgunn	76959640	97187286	Torgunno@online.no
Overvåg, Jon Martin og Liv Othelie	76959646	91371873(JM) 96238642(L)	
Pettersen, Vera-Henie Ravn		95242549	
Rakel Maria Brembo		41107423	
Ravn, Alma	76959651		
Ravn, Anita Didriksen og Svein	76959661	94838916(A) 47285686(S)	g-ravn@c2i.net
Ravn, Kjell-Olav	76959620	90997316(K)	kor@virak.no
Ravn, Mari	76959661	48105493	
Rønning, Brita og Embret	76959644	90785535(B) 97652883€	
Rössås, Gerd og Jan	76959622	41638457(G) 97513070(J)	
Sand, Per	76959674	91629085	
Sjøseth, Mads Iben		99007049	
Solberg, Thor Ivar Morten	76959636	41474741	thor-ivar@askas.no
Solli, Frank	76951402	90934296	
Solum, Anita	76960119	99306116	anita.s@epost.no
Søfteland, Anne Berit	76959653	95883423	aberits@gmail.com
Sørensen, Mads		90929637	
Østrem, Trond		99317710	
Håvard Wang	76959636	99243668	
Raymond Wang	76959636	99248538	